

връзка за насъ е очевидна. И като се замислимъ върху преживяното и видѣното, почва да ни се струва, че въ различнитѣ части на великата планина сж изразени различнитѣ ѣ възрасти: *раждането* — отъ долината на Тимокъ, *буйната младостъ* — къмъ Искърския проломъ, *зрѣлата възраст* — къмъ Калоферъ, *спокойнитѣ години* — къмъ Котелъ и *старческата немощъ* — къмъ Емине. Немощъ и мждростъ!

Затова, види се, тукашниятъ Балканъ е и плешивъ. Тукъ-тамъ ще видите нѣкой храстъ или дива круша, подъ която почиватъ или обѣдватъ жетваритѣ.

Близко къмъ прохода е най-високиятъ връхъ на Емине-Балканъ — *Гьозъ-тепе* (501 м. в.). Имаме желание да вървимъ по самото било, та обхождаме отдѣсно селото Денизлеръ, а отлѣво — Казълъкъ и спираме за почивка и обѣдъ въ с. Кайракъ, разположено на самото планинско било. Името Кайракъ е турска дума и значи рѣтлинка, обрасла съ трева и дребенъ храсталакъ. Следъ последното прекръщаване на селищата, навѣрно и тѣзи селца сж получили български имена.

Спрѣхме се при селския дълбокъ кладенецъ съ геренило (климало) да си налѣмъ вода за обѣдъ. И да поразмекнемъ малко сухитѣ коматчета хлѣбъ, които бѣха остали въ раницитѣ ни. Но отъ последното готваческо изкуство не стана нужда. Докато дирѣхме чисто мѣсто между търнацитѣ, за да седнемъ да обѣдваме, единъ срѣдна пора селянинъ дойде при насъ и най-любезно ни предложи половинъ пита прѣсенъ хлѣбъ, сирене и нѣколко краставички и ни покани да влѣземъ въ неговата градина да обѣдваме и отпочинемъ. Презъ тѣхното